

Redacția și Administrația
Cluj, Str. Chintăului 51 — Telefon 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

APARE SĂPTĂMÂNAL

CELE OPT FERICIRI

4. Fericirii cei ce flămânzeșc și însetoșază de dreptate, căci aceia se vor sătura

Foamea și setea trupeză știe toată lumea ce sunt. Nime nu poate numi fericit pe omul care n'are ce mânca cu zilele, sau pe cel ce ră-tăceștie în pustiul în care nu află strop de apă. Toată lumea se teme de foame și de sete trupeză, și încearcă să le potolească și la alții. Ajutorarea săracilor se întemeiază chiar pe aceasta.

Dar omul nu are numai trup, ci și suflet. Pe lângă foame trupeză, mai este și foamea sufletească.

De aceasta vorbește Mântuitorul în a patra dintre cele opt fericiri. După cum omul are lipsă de hrană trupeză, și flămânzește dacă nu o are, tot asemenea are nevoie și de hrană pentru suflet.

Adică ar trebui să aibă!

Dar sunt nenumărați oameni cari se indoapă cu toate mâncările ce-i trebuie trupului, și nu se îngrijesc, nu doresc nutreământul cel spiritual. Nu flămânzeșc și nu însetoșază după el.

„Dreptatea” de care vorbește Evangelia nu e numai virtutea aceea prin care dăm fiecăruia ceea ce este al lui, ci sub acest cuvânt se în-teleag toate faptele bune ale omului, cari pot face sfințenia vieții. A însetoșă de dreptate însemnează a dori din toată inima să faci voia lui Dumnezeu, să ții toate poruncile Lui, să te năzuiești a fi un om virtuos, a merge pe urmele Mântuitorului.

Insetoșază de dreptate creștinul care nu are nici o pace, nici o mulțumire îndată ce a săvârșit un păcat; care nu e fericit decât când poate face un bine cuiva, când se roagă, când ajută, când poate birui răul din el. Să fie c't de sătul trupeză, el se simte flămând cu sufletul, neliniștit și neodihnit dacă nu vede că progresează pe calea virtuții pe calea desăvârșirii.

Omul nu poate ști niciodată dacă nu va ajunge zile în care să n'aibă ce mânca. Foamea trupului ori când te poate amenința

Dar cine însetoșază de „dreptate”, adică de desăvârșire sufletească, nu va flămânzi nici odată, acela se va sătura cu adevărat. Hrana sufletului nu se isprăvește nici odată. Ea e însuși Dumnezeu, cu învățăturile și poruncile cuprins în sf Scriptură. Ea e fapta bună care nu poate fi oprită de nimeni. Ea e pildă dată de Mântuitorul, care niciodată nu va fi ajunsă.

ION AGĂRBICEANU

DUMINECA SAMARINENCEI

Socotește-te, cine ești

(după Ieromon. Lucian Pop)

Mulți oameni din zilele noastre nu se gândesc că Dumnezeu le vede toate faptele, nici că își vor da seama de ele la sfârșitul vieții. Nu fac ca Samarineanca, femeia care vorbind cu Isus și văzând că-i cunoaște faptele, a crezut în El. Mulți trăesc ca și cum ar exista numai lumea aceasta.

Tu omule, de ce nu-ți pui întrebarea: De unde ești? Cine ești? Pentru ce ești? Unde mergi? Iată câteva răspunsuri la acestea.

1. De unde ești? Cu câțva timp înainte, în satul în care trăești azi, n'ai fost. Și nici unul din câți sunt n'au fost acum 150 de ani. Dumnezeu însă ți-a dat trup prin părinții tăi, iar suflet deadreptul, dela El. Prin urmare ești dela Dumnezeu, ești o făptură a lui.

2. Cine ești? Ești cea mai aleasă făptură a lui Dumnezeu; ești om. Ai înțelegere, voe liberă și suflet nemuritor, dar ești proprietatea lui Dumnezeu. El este stăpânul tău și deci are dreptul să te judece și să te pedepsească. Ești sluga lui și nimeni nu te poate scoate din proprietatea lui.

3. Pentru ce ești? Dacă ești proprietatea lui Dumnezeu atunci singurul are dreptul să hotărască scopul pentru care te-a creat. Acest scop la și spus de repețite ori. A spus că-i datorăm iubire și ascultare și ca răsplată ne dă fericirea veșnică. Deci pe pământ n'ai alt scop decât să ascuți voia lui Dumnezeu.

Omul în lumea aceasta nu este acasă, este străin; este în călătorie spre veșnicie. Nu uita!

4. Unde mergi? Scriptura zice: *Va merge omul în casa veșniciei sale* (Pred. 12, 5). Toți vor trece în casa veșniciei; căci n'a fost uitat și nici nu va fi nici unul.

Casa veșniciei însă este împărțită în două: una ce se înalță până la Dumnezeu, iar alta scoboară în adâncimile iadului. Spre care parte a veșniciei ți-ai îndreptat pașii? Ținuta-i seama de vorbele următoare: *Cei ce nu-și vor fi scris numele cu tapte bune, în cartea vieții, vor fi aruncați în marea de foc* (Apoc. 20, 15). Indreaptă-ți sufletul către Domnul și el te va sprijini cu drag.

Samănă-ți cărarea vieții cu fapte bune, căci El ține seama de toate, ori cât de neînsemnate. Toată osteneala și chinul trebuie răbdut pentru a urma calea Domnului; să fim bucuroși și gata a jertfi totul, pentru a primi vieța cea veșnică și fericită,

G. BOTARLĂ

VINE NOAPTEA!

Ultimele raze de soare mai străpung văzduhul înroșit de chemarea culcării. Tremură și timide se retrag sub pleoapa uriașă a amurgului înrouat. Veselia firii își adună aripele și sub înfiorarea răcorii se îndeamnă la odihnă, după o zi de zâmbet ștrengăresc.

Mantia înopțării își desface faldurile, și sub vălu-i nepătruns ascunde tainele firii, îmbrăcând realitatea în zdrențuite rechii de mister.

Cupola cerului, încrustată cu neastâmpărate clipiri de stele aurii, ca sub un clopot uriaș de cristal, ține sub vraja-i minunată întreg nesfârșitul.

După ce întunericul nopții și-a dansat hora-i molatică în scâncetul apelor; se retrage sfioasă, căci de sub crepătura unei gene de orizont zorile își deschid ochii, și cu zâmbetul ce i-a încremenit, pe fața-i visătoare, în taina amurgului, vine să-și ia locul părăsit în graba înserării.

Cât farmec și câtă binecuvântare a pus Dumnezeu în toate

câte sunt, atunci când le-a scos din nimic. Ce orânduială minunată, a pus în legile după care se conduce întreaga natură.

Și de toate acestea binecuvântate frumuseți Dumnezeu a făcut ca omul să se bucure. A lăsat ca sufletul lui să se desfete și prin înțelegerea minții lui să găsească în aceste minunate podoabe a lumii, atotputernicia Tatălui ceresc.

Precum este ziua în orându-irea naturii, tot așa în vieța omului este o zi strălucită, în care harul sfinților luminează lăcașul sufletului.

Însă ziua care este luminată de credință nu poate fi cuprinsă de noapte, dacă întreținem făclia ce o luminează.

Dar omul nu i-a sama la orându-irea lui Dumnezeu. Și ziua sufletului n'o așează în locul care se cuvine; o denaturează și când înserarea patimilor încearcă să-i predomine ființa, se lasă molatic în vraja viștiului, se face robul toanelor trupului și în negura poftelor pe calea desfrăului, întunericul păcatului îi învăluiește ființa.

Omul băjbăind prin întunecimea acestei nopți cade în prăpastia osândei, căci nu vrea ca să-și întrețină licărirea zilei din sufletul său.

Cufundat în această noapte nu va mai veni răsăritul, nu va mai veni ziua strălucită, dacă tu, din mocirlă, nu vei ridica ochii sufletului, spre lumina ce-ți vine de sus. Căzut în noaptea păcatului, omul trebuie să se agațe de această rază care va face să strălucească iarăși ziua neperitoare.

Să deschidem sufletul ca lumina dumnezeirii să poată lumina toate colțurile lui și atunci vom avea o zi veșnică senină, fără nori de tânguire și remușcări.

Căci fericit acel muritor care cuprinde taina orânduirii dumnezeiești. Aceluia muritor nu-i va fi frică că va cădea atunci când în jurul lui v'a pluti șopotul prevestitor de...

Vine noaptea!

GOGU B. SĂNTIONEANU

Isus și Samarineanca

Și Isus, de prin Iudeea,
Merse iar în Galileea.
Drumul înspre țara sa
Prin Samaria trecea.
In Samaria sosit,
La Sihar, el s'a oprit
Lângă drum la o fântână,
Spre-a gusta, vr'un ceas, odihnă;
Iar ai săi s'au dus să cate
De mâncare prin cetate. —

Și-a venit atunci să-și iee
Apă 'n vasu-i, o femeo.
Vasul plin când și-l-a scos:
„Dă-mi să beau“ i-a zis Hristos.
Ea-l privește cu mirare:

— „Cum ceri apă mie oare,
„Tu fiind de neam Iudeu,
„Și Samarineancă eu?...
„Căci Samarineni, Iudei,
„Nu s'amestecă 'ntre ei!“
Iar Isus: „De-ai fi știut
„Cine-ți cere de băut:
„Tu-i cereai!.. Și apă vie
„Ți-ar fi dăruit el ție“.

Ea răspunse lui din grai:
— „Omule găleată n'ai;
„Și fântâna adâncă-i tare!
„Nu văz cum ai fi tu'n stare
„Apă vie deci să-mi dai!..
„Sau puteri mai multe ai
„Decât Iacob cel bogat,
„Ce fântâna ne-a lăsat, —
„Din a cărei apă beau
„Și-ai lui fii, pe când trăiau?“

Domnu-a zis: — „Din astă apă,
„Dacă cineva s'adapă,
„lute, iarăși, o 'nseta.
„Cine însă va gusta
„Din acea de mine dată:
„Nu'nsetează niciodată.
„Ea se face 'n el isvor
„Totdeauna curgător
„De vieța nesfârșită!“

— „O, cât sunt de mulțumită!
„Dă-mi atunci“, grăi femeea,
„Doamne!.. dă-mi din apa ceea:
„Ca să nu 'nsetez mereu,
„Să tot scot de-aici eu greu!“
— „Mergi“ Isus a cuvântat,
„Vino cu al tău bărbat“.
Dânsa: „N'am bărbat“ i-a spus.
— „Știu!“ dădu din cap Isus.
„Cinci avuși... Pe care-l ai,
„Nu-i bărbatul tău... Așa-i!“

Auzindu-l, și mai mare
Se făcu a ei mirare:
— „Doamne! cum le nimeresti!
„Prooroc pe semne ești!..
„Știm că va veni pe lume
„Mesia... Isus anume...
„Care multe ne-o 'nvăța.
„Nu ești tu Isus cumva?“
Dânsul blând la ea privește:
— „Eu sunt... cel care-ți grăește“.

Vasu acolo ea-și lăsa,
Spre cetate alergă:
— „Haideți! repede!“ zicea
Oamenilor ce 'ntâlnea:
„Să vedeți un om!.. Mi-a spus
„Toate 'ntocmai!.. E Isus!..“

Și pornit-au toți grămadă,
Orășenii, ca să-l vadă.
In-ăst timp, din târg veniră
Ucenicii... și grăiră:
— „Bunule învățator,
„Să mănânci!“ El zise lor:
— „Hrană, am eu... N'o știți voi“.

Ingerul bun și Ingerul rău

Pe lângă fiecare om sunt doi
ingeri: unul bun și altul rău.

— Doamne cum să deosebesc
eu lucrurile lor, căci a-
mândoi ingerii locuiesc împreună
cu mine?

— Ascultă și înțelege! Ingerul
bun este delicat, rușinos,
blând și liniștit. Când se suie
acesta în inima ta, îndată, îți
vorbește despre dreptate, cură-
ție, sfințenie și despre cumpă-
tare, despre orice faptă bună și
despre orice virtute vrednică de
laudă. Când toate acestea le
simți în inima ta să pricepi
atunci că ingerul cel bun al
dreptății este cu tine. Să ai în-
credere în el și să te supui în-
demnurilor lui!

Iată acum și tapsele ingerului
răutății. Mai întâi de toate este
iute la mânie, supărăcios și fără
chibzuială. Faptele lui sunt
rele și vatămă pe slujitorii lui
Dumnezeu. Când se suie acesta
în inima ta cunoaște-l din fap-
tele lui.

— Doamne nu-mi da în gând
cum să-l cunosc.

Ei gândeau: — „Cât fost-am noi
„Prin cetate... i-au adus
„Hrană, alții, lui Isus?..
„Sau de ce vorbește-așa?“
El le zise: — Hrana mea
„Pe pământ e: să 'mplinesc
„Voia Tatălui ceresc“.

Au sosit apoi îndată
Și Samarinenii, ceată.
— „Stăi la noi azi!“ l-au rugat,
Și Isus i-a ascultat.
Două zile-a stat la ei,
Cu ai săi învățacei.
Și'n a lui învățătură,
Dintre dânși, mulți crezură!

Ei ziceau femeii care
Le-adusese 'nștiințare:
— „Credem întru dânsu... nu
„Pentru câte spuseși tu...
„Ci fiindcă noi vedem
„Și mărturisii putem:
„Că el e Mântuitorul
„Așteptat de 'ntreg poporul!“
(din Isus Mântuitorul) de PETRU DULFU

— Ascultă! Când te cuprinde
mânia s'au supărarea, să ști că
el este în tine. Apoi îl vei simți
c'a intrat în inima ta când îți
vine pofta de afaceri multe, de
îmbelșugare în mâncări și beu-
turi, de beții, de felurite desfă-
tări și lucruri, care nu sunt tu
mai decât necesare, deasemenea
poftea după femei, lăcomia, multă
îngâmfare, mândria deșartă, să
iei lucrul altuia și toate cele a-
semenea cu acestea. Când simți
astfel de îndemnuri în inima ta
să știi că ingerul răutății este în
tine. Tu însă cunoscând dea-
cum sfaturile lui fugi de el și
nu-i da ascultare, căci faptele
lui sunt rele și adună multe ne-
cazuri servilor lui Dumnezeu.

Vezi deci că este bine să ur-
mezi ingerului dreptății iar de
ingerul răutății să te ferești.

Acesta îți arată cât e de
bine să ai încredere și să ur-
mezi sfaturile și îndemnurile
ingerului dreptății și îndeplinin-
du-le să trăiești în pace cu Dum-
nezeu. Nu uita niciodată că
povețele ingerului rău sunt rele
și deci să nu le ascuți niciodată.

(După vechile scrieri creștinești)

Nu vă lăsați!..

Țin minte, eram micuță,
așa ca voi, dragi copii.

Stăteam sub umbra unui nuc,
într'o dupămasă caldă de vară.

Mă hârjoneam, ca toți copii,
cu un cățeluș mic ce imi era
tare drag. Inșă în jocul nostru,
Bălănuș, mi-a strâns mai tare mâ-
na cu colții și eu l'am lovit.
Deodată, aud scârțăitul porțiței
dela intrarea grădinei și bunicul
cu părul alb ca zăpada, cu mâna
strașină la ochii, apare și încep
să mă dojenească.

— Maria, de ce bați cățelușul?

— Dacă ma mușcat!

— Dar el nu-i de vină! Tu
ești mai vinovată, căci te-ai
lăsat îndemnată de mânie și prin
aceasta ai făcut o faptă urâtă.

— Bine bunicule, dar numai
acuma m'am mâniat și eu odată.

— Văzuta-i tu vre-o dată cum
omul duce pe porc până la tă-
ietoare?

— Am văzut! Ii dă tot câte
un grăunte și porcul se duce
după om și acolo îl ucide.

— Ei vezi! Tot așa și deiavo-
lul ne aruncă câte un grăunte
și noi fără să ne dăm seama,
ne duce la peire.

Cuvintele, cu dojana lor blân-
dă și pline de înțelepciune,
ale bunicului, mi-au intrat în
suflet și de atunci mă feresc de
sămânța diavolului.

Tot așa și voi dragi copii să
nu faceți ca în sufletele voastre
tinere, să incolțească sămânța
satanei. Să nu vă lăsați târîți de
mânie și tapse urâte, căci prin
aceasta vă pierdeți sufletul și
pierzându-l pierdeți pe Dum-
nezeu și atunci satana va fi stă-
pânul vostru și el vă va duce
cu sine în locul de osândă.

Dar eu cred, că voi cari ci-
țiți această gazetă, sunteți buni
și Dumnezeu vă va răsplăti.

Maria Pop — Teburzuca

— Și cu sufletul să ne ridicăm —

Cu mirare citesc într'o carte
pe care un mare scriitor fran-
cez a tipărit-o mai dăunăzi:

„Dacă deșteptăciunea ome-
nească a propășit nespun de
mult dealungul veacurilor, apoi
nu este mai puțin adevărat că
simțirile și pornirile omenești,
care la dreptul vorbind ne sunt
adevărâte îmbolduri pentru pur-
tările noastre, au rămas nes-
chimbate. Iubirea, pizmuirea,
ura, înfumurarea sunt astăzi
tocmai ca în vremurile cele
mai întunecate ale Istoriei“.

Cam ciudat, nu-i așa?

Foarte ciudat. Căci, ce poate
fi mai ciudat, decât să citești
că astăzi când oamenii întocmai
ca păsările zboară prin văzduh,
și vorbesc între ei la depărtări
de sute de pași, — nu au ajuns

să facă nici măcar un pas îna-
inte, în ce-a-ce privește simțurile
și pornirile lor? Când este vor-
ba de dragoste, de dușmănie,
de pizmă și de înfumurare, ei
seamănă ca două picături de
apă cu cei de acum câteva mii
de ani.

Negreșit că foarte greu îți
vine să arunci o atât de grea
osândă asupra timpurilor de
față. Foarte greu îți vine să
crezi că propășirea minții ome-
nești nu a putut să aducă după
ea și propășirea sufletului ome-
nesc, făcându-l mai puțin duș-
mănos, mai puțin pizmaș, mai
puțin înfumurat. Totuși, dacă
luăm lucrurile mai de scurt,
parcă ne vedem siliți să mărtu-
risim, că sufletește în multe,
în foarte multe privințe, nici

cei de demult nu erau cătuși
de puțin mai prejos ca cei de
astăzi. Așa, de pildă, iată ce
citim în povestirile, pe care a-
cum 3000 de ani le-a întocmit
vestitul cântăreț grec Omer.

După dărâmarea cetății Troia,
sfârșindu-se lungul război de
zece ani, — toate căpeteniile
grecilor s'au grăbit să se îna-
poieze prin țărișoarele lor. Sin-
gur Ulise, vicleanul rege din
insula Itaca, blestemat fiind de
zeița Venera, a trebuit să rătă-
ciască pe mare timp de 10 ani,
până să-și poată revedea țara.
Ei bine, — în vremea acestor
chinuitoare rătăcirii, — bietul U-
lise este aruncat de furtună în
țara regelui Alcinous, care cu
mare cinste îl primește și îl
ospătează. La masă însă, Alci-
nous băgă de seamă că în timp
ce cântăreții se sileau să stăr-

nească veselia, pe pribeagul și
urgisitul Ulise îl podideau la-
crimile. Atunci regele Alcinous
poruncește cântăreților să tacă.

Ce însemnează aceasta?

Aceasta însemnează că și a-
cum trei mii de ani, oamenii
aveau atâta bunătate și atâta
bunacuvință, în cât, chiar în
culmea bucuriei găsindu-se, —
puteau, nu numai să cugete și
la semenii lor mai puțin milui-
ți de soartă, dar încă și să-și
înfrâneze veselia. Căci nu alt-
ceva ne dovedește acest bun,
milostiv și bine crescut Alci-
nous, carele neluându-și ochii
și gândul dela ospetele său,
cel blestemat ce rătăcește ani
de zile departe de casă, de so-
ție și de copii, — se străduiește
ca măcar să nu-i mai ațâțe du-
rerea.

De aceea, nu-i de mirare, că

6.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

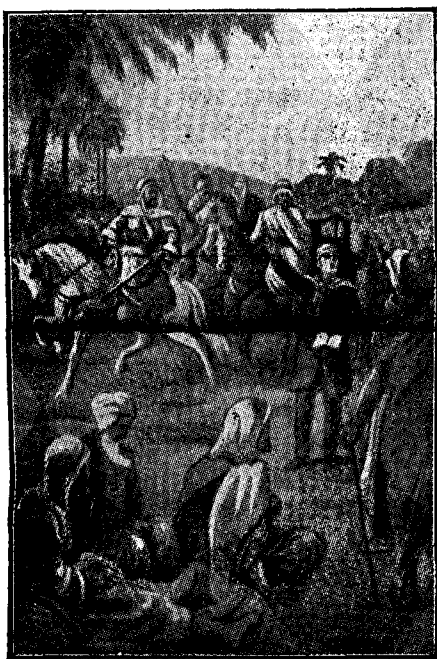
Jidanul Ioseph Wolff

a întemeiat Adventismul la 1821

„Băgați de seamă să nu vă înșele cineva” — ne spune Domnul Hristos în sf. Evanghelie după Matei 24, 4.

Intre multe secte — ciuperce otrăvitoare — apărute pe scena lumii la fel cu altele este și adventismul.

Acest vâsc, buruiană parazită, purtată în cioc de pășunile necurate — oameni fără căpătâi și fără Dumnezeu — din țară în țară, din oraș în oraș, din sat în sat, din casă în casă, și dela om la om, — care cangrenează și roade neîncetat la temeliiile Bisericii și a Statului, răstăcita sectă pocăită a adventismului s'a întemeiat de evreul Iosiph Wolff din Germania, în anul 1821. Dovedirea despre origină, metode de lucrare și desvoltare o fac numai din cărțile lor, pe cari ei le consideră tot așa de sfinte ca și sfânta Scriptură, deși în așa publicului declară că nu au nevoie de alte cărți decât de sf. Scriptură.

Ioseph Wolff descăleacă de pe cal și predică arabilor. (clișeu din Marea luptă pag 423)

În cartea *Marea luptă* pag. 832 II, 420-421 scrie astfel: „Iosiph Wolff s'a născut în Germania, în anul 1795, din părinți evrei, și tatăl său era rabin. La vârsta de unsprezece ani părăsi casa părintească,

spre a merge în lume să se cultive, să-și aleagă o religie și o carieră. Prin influența unui învățator catolic el îmbrățișează credința romano-catolică. În anul 1812 fu botezat în Praga de către un călugăr benedictin. El intră în colegiul de propagandă din Roma, pentru a-și continua studiile. El se bucură de favorarea bărbaților mai distinși și chiar (de a) papei Pius VII-lea; dar vederile sale liber-cugetătoare, pe cari el le exprimă la diferite ocazii, îl făcuseră să fie suspectat. Deși el fusese tratat la început cu o deosebită protecție de către demnitarul papal, totuși după câțiva timp el fu îndepărtat din Roma, și trebui să părăsească Colegiul veșnicității (în anul 1819). Fu declarat incorijibil și lăsat liber să se ducă unde va voi. Atunci el plecă în Anglia și fu primit în biserica Anglicană.”

Vedem deci cum înșis adventiștii recunosc că Biserica catolică și-a făcut datoria creștinească față de evreul Iosiph Wolff în cel mai înalt grad posibil. L'a tratat în modul cel mai fin, cel mai bun și mai cinstit, până când s'a descoperit în Wolff vicleniile jidovești. Dar cum zice sfânta Scriptură foarte clar: *Culag oamenii struguri din spini și smochine din ciulini? Cine ar putea să scoată ceva curat din cea ce este necurat? Nimeni!* (Matei 7, 16; Iov 14, 4). Și cum spun proverbele: „Ce se naște din pisică șoareci mănâncă” sau „lupul își schimbă părul dar năravul nu” și „din coadă de câine nu se face sâta de mătăasă. «Acele sunt cuvinte adevărate căci nule-a putut combate nimeni. Așa este jidanul. Așa a fost și jidanul Iosiph Wolff. El a crezut că dacă își va îmbrăca haina religiei lui Hristos, nu va fi observat că el este un „lup răpitor” ca și strămoșii lui, cari au răstignit pe Hristos. Au fost însă descoperite intențiile lui, dovedindu-se că el a plecat de acasă nu ca să se facă un creștin adevărat, ci „pentru a-și continua studiile, să se cultive”

și minunatul învățator elvețian Förster nu se știe ca în a sa scriere Cartea Vieții, să ne spună următoarele:

„Se pare că pipăitoarele noastre sufletești n'au prea crescut de acum 3000 de ani, ba poate s'au mai și pipernicit, de oarece adeseori nu mai găsim vreme să ne mai gândim și la semenii noștri. Egiptenii cei vechi erau așa de înaintați, încât la ei era statornică legea: Să nu râzi cu cel ce plânge, și să nu plângi cu cel ce râde. Până și astăzi citim aceste cuvinte săpate în chiliile mortuare ale Piramidelor. Cum stăm noi în această privință? Cât de des vi se întâmplă și vouă, să turburați pe cei ce cuprinși de veselie, cu fața voastră supărată și plângătoare, s'au printr-o veselie prea mare să izbîți în durerea celor adânciți în necazuri!”

Oricum însă, neîndoios este că astăzi copilul și în casa părintească și chiar la școală de multe ori, este din ce în ce mai îndemnat ca să caute să iasă cât mai la iveală și să stea cât mai la vedere, înlăturând pe alții. Cu alte cuvinte vreau să spun, că astăzi pornirea este ca tot omul și în fața lui Dumnezeu, și în fața stăpânirii și în fața lumii să stea cât mai semeț, cât mai dârz, cât mai cu capul sus, cât mai încrezut în sine. Ei bine, tot de aci, crescând din această crescândă pornire de a ne gândi veșnic numai la noi, izvorăște și neajunsul că parcă nu mai avem nici puțință și nici vreme ca să ne mai gândim și la durerile altora.

Drept aceea, nu știu cum să mai laud pe cei cari astăzi, călcând pe urmele celor de acum trei patru mii de ani, —

să se bucure de „favorurile bărbaților celor mai distinși”, să-și practice „vederile sale liber-cugetătoare” și mai ales „să-și aleagă o religie și o carieră” după gustul lui jidovesc.

Wolff a crezut că intrând în Biserica catolică va putea preface din ea o instituție - sinagogă jidovească, dar s'a dovedit contrarul, că nici urmă din urma de jidan nu i-a mai rămas acolo. L'a îndepărtat declarându-l „incorijibil” cum înșis adventiștii recunosc aceasta.

Wolff văzând că nu și-a ajuns ținta în biserica catolică a intrat apoi în biserica anglicană. Aici a stat doi ani adică dela 1819 până la 1821. Dar nici aci n'a avut răbdare să stea pe loc ca un creștin cu gânduri curate. A vrut cu orice preț să numere bănuți mulți, cum le place jidanilor, trădând chiar pe Hristos. De aici încă a plecat, jidanul dar nu ca să-și aleagă o religie, ci să-și formeze singur o religie după gustul jidovesc, cum le place tuturor jidanilor: religiea banului. Și și-a făcut religia chiar așa cum a dorit. Dar ca să nu pară suspect Bisericii și Statului — de Dumnezeu nu s'a temut și de oameni nu i-a fost rușine —, ca să poată duce pe popor în eroare, și-a îmbrăcat religia în haina cea mai frumoasă posibilă, haina sfântă a religiei lui Hristos, făcând crima de înaltă trădare față de Dumnezeu, față de Isus Hristos și Adevărul Său, îndrăsnind să fixeze anul și ziua revenirii lui Hristos pe pământ. Această taină sfântă nu s'a îngăduit s'o știe „nici îngerii din ceruri” (Matei 24, 36) decum oamenii muritori și păcătoși; totuși el și-a luat îndrăzneala netemătoare de Dumnezeu de a face declarații hotărâte. Iată textele: „În 1821, Iosiph Wolff începu să vestească apropiata venire a Domnului” (Marea luptă pag. 420 III). El și cu ceilalți tovarăși ai lui „susțineau că sfârșitul lumii ar veni la 21 Martie 1843”. (Solul Misionar IV No. 1-2 pag. 1).

În numărul viitor voi face biografia unui alt mare cap conducător adventist

Vai lumii de smintele! Trebuie să vină smintelele: însă vai omului aceluia, prin care vine smintea. (Mat. 18, 7).

Cine va sminti pe unul dintre acești mici, cari cred întru mine, mai bine este lui să se spânzure o piatră de moară de grumazul lui, și să se îneco întru adâncul mării. [Mat. i 18, 6].

mai încearcă să stea în drumul acestei cumplite porniri, îndemnându-ne și învățându-ne, ca în tot timpul să purtăm de grijă și celor dinprejur, oblojindu-le durerile. Și când spun aceasta, mă gândesc mai ales la nespusele frumoasele povestiri ale binecunoscutului scriitor Italian *De Amicis*, care, în cartea sa *Cuore*, cea talmăcită în toate limbile, ne învață așa:

Garrone, un copil de școală, a avut nenorocirea să piardă pe mama sa. Revenind printre tovarășii săi de clasă, — aceștia, văzându-l apăsător și dureros, s'au ferit de a mai râde sau de a se mai juca în fața lui. Când iată că la eșirea din clasă se ivește mama unui tovarăș al netericitudinii Garrone.

„Văzui că mă așteaptă mama și alergai să o îmbrățișez dar ea mă respinse și se uită la

Vă spun ceva oameni buni

Vă spun ceva oameni buni,
Nu vreau să vă spun minciuni.
Mai cu seamă la români,
Ce-au trăit ca nește câini
Până-i lumea tot în ciartă
Nici Dumnezeu nu va iartă.

De veți asculta de mine
Eu vreau să vă fac bine.
Dacă vreți să m'a-sculțați
Să trăiți ca niște frați
Unii pe-alți va-jutați.
N'o fi altu sărăcie
Ci mai multă bucurie
Și ve-ți trăi bine, în pace
Cum lui Dumnezeu îi place

Ascultați-mă pe mine
De vreți să vă fie bine
Suntem azi în țara noastră
Țară curat românească,
Regele să ne trăiască
Să facă puțin dreptate
Și la oraș și la sate.

Și dacă trăiți în pace
Și lui Dumnezeu îi place
Dați cinste și la părinți
Și mai mult să vă iubiți
Atunci nu va fi rău
Asta o vrea Dumnezeu.

VASILE TOHATI pensionar

IN DRUMUL VIEȚII

Iubește-ți camarazii de școală,
ei vor fi în urmă tovarășii
tăi în vieță

Iubește învățătura, căci ea e
pâinea minții; — respectează pe
dascălii tăi, pe tatăl tău și pe
mama ta.

Fiecare zi caută s'o sfințești
făcând câte un bine cuiva.

Nu urî pe nimeni, nu insulta,
înjura, nu te răzbuna, ci apără
și drepturile și avutul în mod cinstit.

Nu fi mișel și laș. Nu lovi
pe cei ce nu se pot apăra. Fii
pretenul celor slabi și iubește
dreptatea. Nu te înșela nici pe
tine nici pe alții.

Garrone. Deocamdată nu înțelesei de ce, dar băgai de seamă că Garrone, singur de o parte, se uita la mine, și se uita cu o privire de o mâhnire nespuse, par'c'ar fi zis: Tu îmbrățișez pe mama ta, eu n'o s'o mai îmbrățișez pe a mea! A ta trăiește, a mea a murit! Și apoi pricepui pentru ce mama mă respinse; ieși cu dânsa, dar n'o luai de mână”.

Ei bine, — numai străduindu-ne să ne înfrânăm bucuriile în fața celor ce suferă, putem noi să dovedim că vrem să ne ridicăm și cu sufletul deasupra celor de acu trei-patru mii de ani; într'alfel, în zadar ne-am mai mândri, că vorbim la sute de poște cu telefonu și că zburăm deasupra piscurilor de munți ca vulturi cu aeroplanul.

(Drumuri spre fericire)
M. MIHĂILEANU profesor

Munți de pâine

„Pâinea cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi“ sunt cuvintele pe care zilnic le adresăm Tatălui nostru de sus.

Atotputernicul nostru părinte face ca pentru fiecare să se rever- să bunătatea lui.

Prin atotputernicia sa, pune în sucul pământului hrana din care spicul grâului își nutrește boabele. Indreaptă vânturile, sloboade ploile ce stropesc ogoarele făcând ca belșugul să-și îmbrace haina de sărbătoare. El lasă razele soarelui care prin căldura lor fac să se pârguiască boabele aurii, din care omul prin muncă, să scoată pâinea trebuincioasă pentru trai.

Un învățat a făcut o statistică și a aflat că pe tot globul pământesc într'un minut se consumă 1.238.472 kg. pâine. Pentru pâinea câtă se consumă într-o zi unui om i-ar trebui cel puțin 10,000 de ani, numai pentru a o număra.

Inchipuiți-vă că pâinea câtă se consumă într'un an, ar fi adunată toată la un loc, ar fi adevărați munți.

Și totuși sunt o mulțime de oameni, cari spun că Dumnezeu nu dă pâine.

Nu vă dă o pâine s'au doau, nici nu pune omului în traistă dar în, schimbă dă munți, întregi de pâine; numai oamenii sunt răi și n'o știu să ș'o împartă și mai ales nu știu să-i mulțumească. Ba unii nici nu vreau să știe că Dumnezeu o dă.

De exemplu în Rusia, comuniștii dau locuitorilor pâinea și mâncarea cu măsură și este împărțită de către autorități care spun oamenilor:

— Vedeți? Dacă vă rugați lui Dumnezeu nu vă dă pâine. Dar ia rugați-vă Dl. comisar și vedeți că el vă dă.

Dar oare d-lui comisar cine i-o dă? Cine face ca să încolțească și să se coacă oabele din a-căror făină s'a făcut pâinea? Desigur că acel Atotputernic Dumnezeu! Lui să-i mulțumim și lui să ne rugăm pentru pâinea cea de toate zilele, căci visteriile lui sunt nesecate.

G. Brumă

DE TOATE

BISERICĂ DIN PERLE

La expoziția internațională din Tokio, care se va deschide în anul 1940.

Va fi expusă o operă de artă, care va consta dintr'o pagodă (biserică) chineză în miniatură, făcută numai din perle, japoneze.

Această pitică biserică a fost prețuită la valoarea de 125 milioane lei.

ZIARE DE MĂTASĂ

În China, unde producția de mătăsă este foarte mare, hârtia o fost înlocuită, prin mătase.

Câteva ziare se tipăresc pe pânză din mătăsă pregătită anume pentru a putea să fie întrebuințată pentru tipărit. Vedeți ce-și pot permite alți; pe când noi trebuie să ne mulțumim a tipării sămânța adevărului pe hârtie de calitate prostă.

Căci pentru bine, întotdeauna, s'a făcut atât de puțin.

CÂINE DEȘTEPT

În America la o școală de dresat, sunt câini care fac minuni.

S'a ajuns cu dresatul, până acolo încât câinii știu să facă probleme de aritmetică, ce se gredau pe clasa a patra de liceu.

Dacă se continuă tot așa, vom vedea câini cari se spun la examenul de bacalauriat.

Ce durere, că la noi sunt oameni care nu știu să-și scrie numele.

CLUBUL OCHELARILOR

Tot în America este o asociație a oamenilor ce poartă ochelari.

În acest club care se numește: „Clubul ochelarilor“ s'au înscris numai din orașul New-York 300.000 de membrii.

După o statistică care s'a făcut de către comitetul acestui club s'a descoperit că numai în Uniunea Statelor, Americane, sunt peste 8 milioane de oameni care poartă ochelari.

PÂINE ÎN VÂRSTĂ DE 2000 ANI

La muzeul din Neapoli (Italia) se găsesc câteva pâini care au fost coapte acum 2000 (două mii) de ani.

Ele au fost găsite în săpăturile ce s'au făcut pentru a se dezgropa orașele Pompei, Herculanium și Stabi, care au fost acoperite, acum 2000 de ani, de lava vulcanului Vezuviu.

Astăzi aceste pâini sunt tari ca piatra, fără să-și piardă însă forma și chiar culoarea. Stăm mirați, gândindu-ne că și acum două mii de ani făceau și coceau pâine ca în zilele noastre.

Hazuri

CURAGIOS

— Aș cumpăra calul, dacă aș fi sigur că nu e tricos!

— Fricos? Calul ăsta doar-me singur în grajd toată noaptea și nu îi e frică!

DESTOINIC

STĂPÂNUL. Dece miroase a benzină friptura asta.

BUCĂTĂREASA. Ați spus că e prea grasă și am dat-o cu benzină să-i scot grăsimea.

DEȘTEAPTĂ

POȘTAȘUL. Pentru cine e scrisoarea aceasta fără adresă?

SERVITOAREA. Pentru iubitul meu!

POȘTAȘUL. Cine e iubitul d-tale?

SERVITOAREA. Ce? Mă crezi așa de proastă, ca să-ți spun.

MAI ÎNALT

SOTUL— Tot rochii, rochii și iar rochii la ceva mai înalt nu te poți gândi?

SOTIA— A, ba da! Ai dreptate: îmi trebuie și-o pălărie nouă.

ZĂPĂCITUL

— Ei! Am auzit că ai fost la „LUNA BUCUREȘTILOR„! Ce ai văzut acolo?

— Era atâta lume, încât n'am putut vedea nimic.

LA MOȘI

Intrați aici, domnilor!
Cu 7 lei, puteți vedea 5 frați gemeni: Unul de 8 ani, celălalt de 7, al treilea de 4 ani, al 4-lea de 2 ani, și unul de 6 luni.

CINE A MURIT

Pe stradă trec cu mortul.
Un trecător întreabă pe un om ce stă pe trotuar.

— Mă rog, nu știi d-ta cine a murit?

— Cum de nu! Țla car e în sicriu!

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite până la 20 Maiu 1938.

Din Cluj, câte 100 Lei dela: *Giurgiu Traian și Budișan Victoria*, 50 Lei *Chișu Ioan*.

Din Provincie, câte 100 Lei dela: *Ing. Borza-Baia Mare, Văd, Oltean Sofia-Făgăraș, Buftoa Dumitru-Cuhea, Enea, Pop Bota protopop-Luduș, Dr. Ioan Moldovan-Mediaș* 125 Lei, *Gheorghe Spineanu preot-Răvășel*, 50 Lei, *Soșca Goian Inv.-Stoicani și Torjoc Petru a bocher-Sântandrei*.

V. I. B. Vă trimitem n merele anterioare pentru a ne vedea evoluția. Gazeta noastră în tot timpul a avut colaboratori distinși. Vă mulțumim de frumoasele s'aturi și vom face așa fel ca să ne impunem problemei timpului. Vă rugăm adresa exactă.

VASILED UDEA - Cluj. Dumneata faci un adevărat apostolat punându-ți tot sufletu pentru răspândirea presei bune. Ne bucurăm de cei 40 abonați buni pe care i-ați câștigat până acum. Vă trimitem o frumoasă carte de rugăciuni. Răsplata e multă la Dumnezeu.

AVIZ

Frații din Ordul al III-lei români uniți din Cluj, vor ținea adunarea lunară Duminică în 22 Mai c. la orele 4 în Sala Festivă dela Episcopie.

Sfaturi

Șarlatanii, reclomagii, înșelătorii n'ar reuși dacă n'ar fi pe lume atâți naivi și lesnecrezători.

Când cineva se poartă mojit cu tine nu căuta să-te porți și tu așa.

Când n'ai reușit la ceva, nu te năcăji, n'ai pierdut nimic, ai primit o învățătură care o să-ți prindă bine în viitor.

Nu lucra nimic contra conștiinței tale, și nu te crede prea deștept.

Când faci cuiva o pomană, cu mândrie e ca și cum ai da cuiva o pâine tare ca piatra.

Cumpătarea e sănătatea spiritului

GHICITORI

Inalt ca și casa,
Verde ca mătasa,
Dulce ca miera,
Amar ca fierea

(Nucă)

Nebunul satului, îmbrăcat în
cojoc de lemn.

(Butoi cu țuică)

Citiți și răspândiți

„VIEȚA CREȘTINĂ“

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand) s'a deschis

HOTEL „PARC“

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor moderate, HOTELUL „PARC“ se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui *cămin familiar creștinesc*.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.